

IV SA/Wa 781/08 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 512656

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 1 lipca 2008 r.

IV SA/Wa 781/08

TEZA aktualna

Nie można uchwały Rady Państwa nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim wydanej na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim, która przewidywała generalne zezwolenie na zmianę obywatelstwa bez wydawania indywidualnych zezwoleń przez Radę Państwa traktować jako aktu konwalidującego brak indywidualnego zezwolenia w odniesieniu do wnioskodawcy starającego się o zezwolenie na zmianę obywatelstwa na podstawie art. 13 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z 1962 r. o obywatelstwie polskim.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Alina Balicka.

Sędziowie WSA: Grzegorz Czerwiński (spr.), Marta Laskowska.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lipca 2008 r. sprawy ze skargi D. B. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 14 marca 2008 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego:

I. uchyla zaskarżoną decyzję oraz utrzymaną nią w mocy decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 21 stycznia 2008 r. nr (...);

II. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz skarżącego D. B. kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 14 marca 2008 r. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji utrzymał w mocy decyzję Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 21 stycznia 2008 r. odmawiającą stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez D. B.

W uzasadnieniu decyzji organu odwoławczego wskazano, że w dniu 20 listopada 2007 r. do Wojewody Warmińsko-Mazurskiego wpłynął wniosek D. B., reprezentowanego przez adwokata, o poświadczenie posiadania obywatelstwa polskiego. Po rozpoznaniu niniejszego wniosku Wojewoda odmówił wnioskodawcy poświadczenia obywatelstwa polskiego.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji po rozpoznaniu odwołania od decyzji Wojewody, uzasadniając motywy swojego rozstrzygnięcia wskazał, że zgodnie z art. 17 ust.

4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, posiadanie i utratę obywatelstwa polskiego stwierdza wojewoda. Odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego lub jego utraty następuje w drodze decyzji administracyjnej. Stwierdzenie posiadania lub utraty obywatelstwa polskiego dokonywane jest w formie decyzji zwanej "poświadczeniem posiadania obywatelstwa polskiego" lub "poświadczeniem utraty obywatelstwa polskiego". Decyzja powyższa ma charakter deklaratoryjny i jest w istocie swego oświadczeniem właściwego organu, tj. wojewody, z którego wynika, że według jego oceny stanu faktycznego i prawnego osoba zainteresowana posiada lub nie obywatelstwo polskie. Ustalenia podstawy nabycia i utraty obywatelstwa polskiego odbywa się w oparciu o przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia lub czynności, na skutek których nastąpiło nabycie lub utrata obywatelstwa z mocy prawa lub na podstawie decyzji właściwego organu. Organ odwoławczy podniósł, że w trakcie postępowania ustalono, że D. B. urodził się jako syn E. i A., z domu S., w dniu 10 października 1965 r. w B. W 1979 r. wyjechał wraz z rodziną na pobyt stały do RFN, wpisany do dokumentu podróży matki, z prawem do jednokrotnego przekraczania granicy. Przed wyjazdem z Polski rodzice zainteresowanego wystąpili w dniu 19 stycznia 1979 r. do Rady Państwa z wnioskiem o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie. Rodzice Wnioskodawcy deklarowali w kwestionariuszach paszportowych narodowość niemiecką. Podstawą prawną wydania dokumentu podróży była Uchwała Rady Państwa nr 37/56 z 16 maja 1956 r. o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim. Po przyjeździe do Niemiec wnioskodawca nabył w 1979 r. obywatelstwo niemieckie. Obecnie legitymuje się niemieckim dowodem osobistym.

W ocenie organu bezsporne jest, że wnioskodawca nabył obywatelstwo polskie. Dla stwierdzenia, czy posiada obecnie obywatelstwo polskie, zgodnie z zasadą ciągłości obywatelstwa polskiego, niezbędne jest ustalenie, czy nie nastąpiły zdarzenia, które przerwałyby ciągłość posiadania obywatelstwa polskiego.

Organ wskazał, że zgodnie z przepisem art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu zainteresowanego na pobyt stały do Niemiec, obywatel polski traci obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- 1.** uzyskanie zezwolenia właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa polskiego, oraz
- 2.** nabycie obywatelstwa obcego.

Jednocześnie przepis ust. 2 cyt. art. 13 stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na dzieci pozostające pod ich władzą rodzicielską. W przedmiotowej sprawie, w ocenie organu, nie budzi wątpliwości, że wnioskodawca oraz jego rodzice nabyli obywatelstwo niemieckie. Najistotniejszą zatem kwestią w postępowaniu przed organami administracji było, w ocenie Ministra, ustalenie, czy rodzice małoletniego wówczas wnioskodawcy uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, na obywatelstwo niemieckie, dla siebie i syna, wydane przez właściwy organ polski, którym - zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy o obywatelstwie polskim, była Rada Państwa.

Zgodnie z przepisami rozdziału 2 Konstytucji PRL z dnia 22 lipca 1952 r., Rada Państwa była

samodzielnym naczelnym organem władzy państwowej i podlegała w całej swojej działalności Sejmowi. Jej działalność opierała się na zasadzie kolegalności. Sposób działania Rady Państwa określany był w regulaminie, który był uchwalany po każdorazowym wyborze nowej Rady. Rada Państwa posiadała kompetencje władcze i prawotwórcze. Zgodnie z poglądami nauki prawa oraz orzecznictwem (np. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 1985 r. sygn. akt III SA 404/85) ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego nie miał zastosowania w postępowaniu przed Radą Państwa. Przepisy k.p.a. dotyczyły postępowań w sprawach administracyjnych prowadzonych przez organy administracji państwowej, a Rada Państwa - wraz z Sejmem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - nie była takim organem (rozdział 3 Konstytucji PRL). Organ wskazał, że Konstytucja PRL stanowiła, że Rada Państwa oprócz kompetencji określonych w art. 25 ust. 1 pkt 11, może wykonywać również inne funkcje, przewidziane dla niej w Konstytucji lub przekazane jej przez ustawy. Do tych ostatnich należało uprawnienie do decydowania w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego, które Rada Państwa uzyskała na mocy art. 16 ust. 1 cyt. ustawy z 1962 r. o obywatelstwie polskim.

Minister podniósł, że przepisy ustawy, w tym w szczególności przepis art. 16, w którym uregulowane zostały zasady postępowania, nie precyzował trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Ustawa nie określała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie - czy miał to być akt indywidualny, czy też zezwolenie to mogło mieć, charakter generalny. Zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego na niemieckie była niepublikowana, wydana na podstawie cyt. art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z 1951 r. o obywatelstwie polskim, Uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r., w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim. Uchwała ta, uchylona Uchwałą Nr 26/84 Rady Państwa z dnia 8 marca 1984 r., była aktem o szczególnym charakterze. Była ona, zdaniem organu, generalnym, pod względem podmiotowym zezwoleniem na zmianę obywatelstwa polskiego osobom, które opuściły obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej jako repatrianci niemieccy i złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego.

Organ wskazał, że Uchwała Nr 37/56 nie była publikowana. Przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" stwierdzał, że uchwały Rady Państwa ogłasza się w "Monitorze Polskim". Jednakże przepis ust. 2 tego artykułu stanowił wyraźnie, że ogłoszenie w "Monitorze Polskim" uchwał następuje, gdy jest przewidziane w obowiązującym przepisie lub w ogłaszanym akcie prawnym albo gdy uzna je za wskazane Rada Państwa. Wobec powyższego uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z k.p.a.

W ocenie organu odwoławczego powyższą Uchwałę należy uznać za generalny akt stosowania prawa, który miał za zadanie uproszczenie procedury repatriacyjnej w stosunku do osób starających się na zmianę obywatelstwa. Na podstawie powołanej Uchwały nie były wydawane indywidualne zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Osobom, które deklarowały i udokumentowały narodowość niemiecką wydawano dokumenty podróży. Dokument taki uprawniał do opuszczenia terytorium Polski, a obywatel mógł lub nie skorzystać z takiego dokumentu. Dokumenty podróży wydawane były przez organy paszportowe, czyli organy

administracji rządowej, związane w tym zakresie uchwałą Rady Państwa i mogły go uzyskać osoby, do których skierowana była uchwała Rady Państwa nr 37/56, a więc osoby, które uzyskały zezwolenie na zmianę obywatelstwa.

Organ zaznaczył, że rodzice wnioskodawcy złożyli w styczniu 1979 r. wnioski do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, a oświadczenie woli zawarte w tych wnioskach zawierało deklarację opuszczenia terytorium RFN. Tego rodzaju oświadczenie woli wypełniało, w ocenie organu, dyspozycję pkt 1 uchwały Rady Państwa nr 37/56 i powodowało, że wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa nie wymagał wydania indywidualnej uchwały na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie.

Ponadto w ocenie organu zakres skutków prawnych uchwały Rady Państwa z 1956 r. nie powinien być odnoszony do obecnych standardów stosowania prawa, a ówczesny system prawno - organizacyjny w zakresie możliwości emigracji z Polski do Niemiec był jasny dla osób podejmujących emigrację.

W tej sytuacji Minister uznał, że odmowa poświadczenia posiadania obywatelstwa polskiego była uzasadniona ponieważ rodzice wnioskodawcy i w związku z tym również on sam spełnili wszystkie przesłanki zawarte w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. skutkujące utratą obywatelstwa polskiego.

Na powyższą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wniósł D. B. reprezentowany przez adwokata, zarzucając jej naruszenie art. 13 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim przez błędne przyjęcie, że samo nabycie obywatelstwa niemieckiego skutkuje utratą obywatelstwa polskiego. W związku z powyższym wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu skargi podniósł, że nie zgadza się ze stanowiskiem organów orzekających w sprawie. W jego ocenie zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, jako przesłanka utraty obywatelstwa polskiego na podstawie ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim musiało mieć charakter indywidualny a nie generalny wydany w formie uchwały Rady Państwa. Podkreślił, że niepublikowana uchwała Rady Państwa nr 37/56, podjęta w okresie obowiązywania ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 8 stycznia 1951 r. utraciła swoją moc po wejściu w życie ustawy o obywatelstwie polskim z 1962 r., z tego względu, że została wydana z upoważnienia zawartego w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. oraz stanowiła akt wykonawczy do uchylonej ustawy. W związku z tym nie powinna być traktowana jako zezwolenie na zmianę obywatelstwa w rozumieniu ustawy z 1962 r. Zdaniem skarżącego uchwała nr 37/56 nie można również uznać za akt prawny o charakterze samoistnym. Uchwała ta stanowiła jedynie akt wykonawczy do ustawy o obywatelstwie z 1951 r. i jako taka podlegała regule prawodawczej określonej przepisami rozporządzenia nr 238 Rady Ministrów, w myśl którego czas obowiązywania aktu wykonawczego uwarunkowany jest czasem obowiązywania ustawy, do której akt ten został wydany. Ponadto skarżący wskazał, że uchwała jako akt niższego rzędu w stosunku do ustawy nie mogła zmieniać jej przepisów. Udzielenie zezwolenia na podstawie generalnego aktu było zdaniem skarżącego niedopuszczalne. W jego ocenie nabycie obywatelstwa obcego w przypadku braku zgody właściwego organu polskiego nie pociągało za sobą utraty obywatelstwa polskiego. Wniosek strony o zmianę obywatelstwa w związku z wyjazdem na pobyt stały do Niemiec nie stanowił jego zdaniem wystarczającej przesłanki do utraty

obywatelstwa polskiego. Niezbędny element stanowiła bowiem zgoda - zezwolenie właściwego organu na zmianę obywatelstwa. Skarżący podniósł nadto, że organ odwoławczy nie odniósł się do podnoszonej w odwołaniu kwestii m.in. dokumentu podróży. W jego ocenie zarówno w przypadku emigrantów do Izraela jak i Niemiec sytuacja przedstawiała się jednakowo, bowiem dokument podróży w obu przypadkach miał stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obce. Organem kompetentnym w sprawie orzekania o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa według ustawy o obywatelstwie z 1951 r. i ustawy z 1962 r. miała być Rada Państwa, w rzeczywistości jednak dokument podróży wydawało Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, czyli inny organ niż uprawniony do wydawania zezwoleń na zmianę obywatelstwa polskiego na obce. Skarżący zarzucił także, że organ odwoławczy nie rozpatrzył podnoszonych w odwołaniu kwestii naruszenia art. 36 § 1 k.p.a. w zw. z art. 35 § 3 k.p.a. poprzez niepowiadomienie skarżącego o przyczynach zwłoki niezakończenia sprawy w terminie przez organ I instancji. Skarżący podniósł także, że działania podejmowane przez ówczesne władze stanowiły naruszenie podstawowych praw i własności człowieka. Na poparcie swoich wywodów powołał szereg orzeczeń sądów powszechnych jak i administracyjnych.

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji podtrzymał swoje stanowisko i argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wnosząc o oddalenie skargi.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

Podstawową kwestią do oceny Sądu w niniejszej sprawie jest to, czy organy orzekające w sprawie zasadnie uznały, że rodzice skarżącego, a tym samym i on, skutecznie utracili obywatelstwo polskie w związku z wyjazdem na stałe do Niemiec.

W kwestiach oceny posiadania przez skarżącego obywatelstwa polskiego właściwa jest ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.). Powyższa ustawa, przewidywała utratę obywatelstwa polskiego:

- 1.** z mocy prawa przez nabycie obywatelstwa obcego po uzyskaniu zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego,
- 2.** w drodze oświadczenia osoby do tego uprawnionej i przyjęcia takiego oświadczenia przez właściwy organ w formie decyzji,
- 3.** na mocy decyzji o pozbawieniu obywatelstwa polskiego.

Przesłankami utraty obywatelstwa w trybie określonym cytowanymi wyżej przepisami były złożenie przez zainteresowanego wniosku o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, zezwolenie właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa, przy czym o zezwoleniu

na zmianę obywatelstwa polskiego orzekała Rada Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, nabycie obywatelstwa obcego. O nadaniu, zezwoleniu na zmianę i pozbawieniu obywatelstwa polskiego orzekała Rada Państwa.

Jak wynika z akt sprawy rodzice skarżącego wystąpili do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa dla siebie i małoletniego wówczas D., w związku z wyjazdem na stałe do RFN i w 1979 r. otrzymali dokumenty podróży jako osoby deklarująca zamiar wyjazdu na stałe do Niemiec. W odniesieniu do rodziców wnioskodawcy i w związku w stosunku do niego nie została spełniona przesłanka w postaci wydania przez Radę Państwa indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Art. 13 cyt. ustawy stanowił zasadę generalną, że, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, obywatel polski może nabyć obywatelstwo obce jedynie po uprzednim zezwoleniu właściwego organu polskiego na zmianę obywatelstwa. Dopiero wówczas nabycie obywatelstwa obcego pociągało za sobą utratę polskiego obywatelstwa.

W rozpatrywanej sprawie organ odwoławczy uznał, że skarżący (w związku z utratą obywatelstwa przez rodziców) utracił obywatelstwo polskie na podstawie aktu szczególnego jakim była obowiązująca do 1984 r. uchwała Rady Państwa Nr 37/56 z dnia 15 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim. Rada Państwa jako upoważnienie do wydania uchwały Nr 37/56 wskazała art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25).

Ustawa z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim w art. 20 stanowiła, że traci moc ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25), co jest równoznaczne z utratą mocy obowiązującej aktów wykonawczych. Utrata mocy obowiązującej przez dany akt wykonawczy następuje z dniem wejścia w życie ustawy uchylającej ustawę upoważniającą, w tym przypadku miało to miejsce po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia ustawy z dnia 15 lutego 1962 r.

Błędny jest zatem pogląd organu odwoławczego, że uchwała Rady Państwa Nr 37/56 stanowi szczególne uregulowanie prawne, które niezależnie od treści uregulowań ustawowych normuje instytucję utraty obywatelstwa polskiego. Uchwała ta wydana została jako akt wykonawczy, powołując upoważnienie ustawowe z art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r., zakończyła więc swój byt prawny w dacie, gdy nowa ustawa o obywatelstwie polskim z dnia 15 lutego 1962 r. weszła w życie, wobec braku innych uregulowań zawartych w przepisach przejściowych tej ostatniej ustawy. Tak więc w dacie wszczęcia postępowania o zezwolenie na zmianę obywatelstwa przez rodziców skarżącego w 1979 r. akt ten już nie obowiązywał. Przepisy ustawy z 1962 r. nie przewidywały delegacji dla Rady Państwa do wydawania uchwały regulującej w sposób odmienny od trybu ustawowego kwestie utraty obywatelstwa polskiego. W związku z powyższym nie można uchwały Rady Państwa nr 37/56 z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego repatriantom niemieckim wydanej na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, która przewidywała generalne zezwolenie na zmianę obywatelstwa bez wydawania indywidualnych zezwoleń przez Radę Państwa traktować jako aktu konwalidującego brak indywidualnego zezwolenia w odniesieniu do wnioskodawcy starającego się o zezwolenie na zmianę obywatelstwa na podstawie art. 13 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 ustawy z 1962 r.

Wniosek rodziców skarżącego (rozciągający się na małoletniego wówczas D.) o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, należy rozpatrzyć w myśl art. 13 ust. 1 obowiązującej

wówczas ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim. Zgodnie z tym przepisem uzyskanie zezwolenia Rady Państwa na zmianę obywatelstwa polskiego było warunkiem koniecznym do jego utraty. Dopiero wówczas bowiem nabycie obywatelstwa obcego pociągało za sobą utratę obywatelstwa polskiego

Jeżeli więc powołana uchwała nie może stanowić w omawianym przypadku podstawy do uznania, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego zostało skutecznie udzielone, to organy administracji winny rozważyć, czy w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim - mogła nastąpić utrata obywatelstwa polskiego mimo nabycia obywatelstwa niemieckiego.

Reasumując należy stwierdzić, że organy orzekające w sprawie dokonały wadliwej wykładni przepisów ustawy z 1962 r., nie trafnie przyjmując, iż zezwolenie Rady Państwa, o którym mowa w art. 13 ust. 1 i art. 16 ust. 1 ustawy mogło być wydane w każdej formie, tj. także w formie generalnego aktu administracyjnego - uchwały Rady Państwa z dnia 16 maja 1956 r. Błąd w wykładni wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego pociągnął za sobą ich naruszenie poprzez przyjęcie, iż skarżący spełnił warunki do utraty obywatelstwa polskiego. Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez organ odwoławczy art. 36 § 1 k.p.a. w zw. z art. 35 § 3 k.p.a. należy stwierdzić, że jest on niezasadny, bowiem w przypadku uznania przez odwołującego się, iż przekroczone ustawowe terminy do rozpoznania sprawy mógł on wnieść skargę na bezczynność organu.

W związku z powyższym na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) orzeczono jak w sentencji.

O zwrocie kosztów postępowania orzeczono na podstawie art. 200 cyt. ustawy.